

Vishnuh-Clan

Romeo, Gecenin Kasabı

Sessiz Olanın Karanlık Yüzü

Lancar Ida-Bagus

© 2025 Vishnuh Cemiyeti. Tüm hakları saklıdır.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir dijital veya mekanik veritabanında saklanamaz, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle kamuya açılmaz. Herhangi bir şekilde veya biçimde çoğaltmak, yayımlamak veya paylaşmak kesinlikle yasaktır.

Index

Prolog – İntikamcının Yolu	13
Bölüm 1: İntikamın Başlangıcı	45
Sokak Teröristi	47
Küçük Ama Etkili Ceza	53
Bölüm 2: Sırlar Ağı	57
Bölüm 3: Büyük İş	68
Şehrin Kalbindeki Gölgeleer	72
Gölgeleerın Titrediğı Gece.....	93
Bölüm 4: Ahlakı Sorular	99
Kanlı Denge	101
Sietse de Vries'in Gölgesi.....	107
Leeuwarden'in Gölgesi.....	115
Bölüm 5: Başarısız Komplo.....	123
Gölge Ölümünün Gecesi.....	132
Bölüm 6: Korkunun Gölgesi.....	140
Gecenin Çöküşü	142
Üç Yargıç	146
1. Van Dalen - İlk Düşüş	148
2. Vermeer – En Zeki, Ama Yeterince Zeki Değil	156
3. Koster – Paranozak Yargıç.....	168

Bölüm 7: Sessizliğin Bedeli	179
Sessizliğin Gecesi.....	181
Breda'nın Yozlaşmış Belediye Başkanı	187
Moluk kibri	194
Avukat Smit – Dolandırıcılık Ustası.....	207
Bölüm 8: Strateji Ustası	222
Hain ve Sessizlik Gecesi	226
Kendini beğenmiş baş ajan Van Dijk.....	232
Bölüm 9: Çözülmemiş İntikam	242
Gri Kurtlar ve Adaletin Sessizliği	245
Kötü şöhretli öğretmenler	250
Açgözlü iş adamı	256
Limanın Gölgesi.....	263
Bölüm 10: Ebedi Sır	269
İntikamcının Sessizliği.....	280
Çocuk İstismarcısı	283
Gizli Çete	330
Sambo Cijntjes	341
Emmen'den Rahip	348
Holwerd'ün Gölgeleleri	354
Sessiz Arkadaşı	367

Romeo Duraklıyor.....	374
E P I L O G.....	379

Prolog – İntikamcının Yolu

Romeo, küçük ve sessiz bir kasabada sıradan bir kasap gibi görünür; günlerini et keserek, dükkanını düzenleyerek ve müşterilerini selamlayarak geçirir. Ama bu sakin görüntünün ardında, çift bir hayat yaşayan, karanlık sırlarla dolu bir adam gizlidir. Kayıplar, trajediler ve adaletin yetersizliği, onu kanunların ötesinde kendi adaletini arayan biri hâline getirmiştir.

Suçlular cezalarını bulmadan kasabada dolaştığında, Romeo ortaya çıkar. Kasaplık mesleğinin ona kazandırdığı hassasiyet, sabır ve ayrıntıları fark etme yeteneğini, keskin zekâ, strateji ve insan zaaflarını çözme becerisiyle birleştirir. Planları kusursuzdur, hareketleri sessiz ve etkisizleştirici; neredeyse hiç kimse arkasındaki kişinin kim olduğunu tahmin edemez.

Ancak tek bir istisna vardır: eski bir dost, Romeo'nun sırlarını bilen ve ona **“sonsuz sessizlik”** sözü vermiş bir arkadaş. Birlikte, sırların ve intikamın ağır yükünü taşırlar.

Romeo'nun yolu giderek daha karanlık, tehlikeli ve kapsamlı hâle gelir; gölgeler içinde yürüdüğü bu yol, kasabadaki hiç kimsenin hayal edemeyeceğı bir sona doğru sürükler.

Giriş

Hamburg'un kaldırım taşlarına yağmur durmaksızın vuruyordu. Sokak lambaları sisin içinden titrek bir ışıkla süzülüyor, şehir neredeyse nefessiz kalmış gibi görünüyordu; görünmez bir gücün varlığını hissediyordu. Küçük, önemsiz bir kasap dükkânının içinde Romeo, mum ışığının soluk parıltısında oturuyordu. Etrafında haritalar, gazete kupürleri ve notlar vardı; Avrupa'ya yayılmış karmaşık bir suç ağı. Her sayfa omuzlarına bir taş gibi biniyor, her adres hâlâ verilmeyi bekleyen bir hüküm gibiydi.

Bazen, geceleri, cezalandırdığı insanların seslerini duyuyordu. Bunlar birer halüsinasyon değildi; verdiği hükümlerin, üstlendiği gücün ve bıraktığı sessizliğin yankılarıydı. Kurtarıcı mıydı, yoksa intikamcı mı? Cellat mı, yoksa kahraman mı? Cevap yalnızca etrafını saran gölgelerin boşluğunda saklıydı.

Sessiz arkadaşı köşede oturuyordu, her şeyi gören ama hiçbir şey söylemeyen bir gölge.

Varlığı bir aynaydı: Romeo, seçimlerini kimseye açıklamak zorunda değildi, yalnızca kendine. Ama bu sefer yük farklı, daha ağırdı. Karşı karşıya geleceği tehdit uluslararasıydı, organize ve acımasızdı. Yolculuğu onu Hamburg'dan Varşova'ya, oradan Fransa'ya götürecekti. Tehdit, daha önce yendiği her şeyden daha büyüktü.

Romeo, aklına Türkiye'yi getirdi; Gri Kurtlar — Murat Öss liderliğinde korkulan ultranasyonalist çete. Gücünü, kanunların ve insanlığın üstünde gibi kullanıyordu.

Romeo, onların gölgeli ağlarını hatırladı: silah kaçakçılığı, kaçırımlar, tehditler, politik manipülasyon. Zalimliklerini tatmış, kimsenin onlara karşı çıkamayacağını düşünen erkeklerin gözlerindeki kibri görmüştü.

Ama o çıkmıştı karşılarına. Ve sıradan bir güçle değil.

Birer birer hepsini kırmıştı. Sadece kaba kuvvetle değil, strateji, sessizlik ve zamanlama ile. Murat Öss — kendini dokunulmaz sanan sinsi lider —

Romeo'nun ustalıkla ördüğü tuzığa düşmüştü. Onların çöküşünün yankısı hep aklındaydı: yetenek, sabır ve sarsılmaz adaletle tek bir insanın tüm bir ağı nasıl çökerttiğinin hatırlatıcısı.

Şimdi, hayatının en büyük tehdidine hazırlanırken, o zaman yaptığı şeyin sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Onların ortadan kayboluşu öylesine eksiksizdi ki yeraltı dünyası ne olduğunu asla öğrenememişti. Gerçeği bilen tek kişi vardı, o da sessizdi. Romeo için bu, unutulmaz bir dersti: Sessizlik, herhangi bir silahtan daha güçlü bir silah olabilir.

Kasap Romeo, iş yerinde duruyordu. Bıçağı masanın üzerinde parlıyordu, sopaları ulaşabileceği mesafedeydi. Ama asıl gücü kendi bedenindeydi: Güney Amerika'daki dinsel olmayan bir topluluk içinde korunmuş kadim bir Hint dövüş sanatında yılların eğitimi. Her dönüş, tekme, yumruk ve atış akıcı ve ölümcül bir şekilde uygulanıyordu. Hareketleri öngörülemezdi, zamanı mükemmeldi. Bir an

içinde düşmanı etkisiz hâle getirip gölgeler arasında kaybolabiliyordu, sessiz ve kusursuz. Beden, yaşayan bir silahtı; zihni ise düşmanın kendisi fark etmeden savaş alanını görebilen stratejik bir beyin.

Ustasından aldığı dersler sertti; onu savaşlar, kovalamacalar ve karşılaşmalardan geçirmişti. Kitaplardan değil, kan, ihanet ve hayatta kalma üzerine yazılmış kurallardan öğrenmişti:

1. Düşman elini ısırma için uzattığında asla elini uzatma.
Merhamet, göz kırpmayı bekleyen bir düşmana karşı bir savaşçının lüksü olamaz.
2. Yaralı düşmanı yaşatma.
Umutsuz ve onursuz bir adam her zaman geri döner — dövüşmek için değil, sen bakmazken bıçaklamak için.
3. Barışa asla güvenme.
Bir düşman ateşkes sırasında gülüyorsa, masanın altındaki bıçağını bilenmiştir.

4. Rakibinin yüzünden daha iyi gölgesini bil.
İnsanlar yalan söyler, bedenler yalan söyler, ama gölgeler niyetleri her zaman ele verir.
5. Kendini kontrol et, yoksa düşmanın seni kontrol eder.
Öfke kör eder; soğukkanlılık öldürücü olur.
6. Asla ilk vuruşu yapma... ama zaman geldiğinde kesinlikle vur.
Tereddüt, bir bıçağın geçeceği boşluktur.
7. Paylaşılan sır, yaratılmış bir zayıflıktır.
Sessizlik hayatını kurtarır; sözler mezarını açar.
8. Nefesinden daha fazla gözlemle.
Her şeyi gören, hiçbir şeyle şaşırılmaz.

Bu kurallar onun görünmez zırhıydı.
Onları Türkiye, Hamburg, Varşova, Hollanda, Belçika ve Marsilya'da çeteler, yolsuz iş adamları ve sert askerlerle karşılaştığı yerlerde uygulamıştı ve şimdi, daha büyük, daha

organize ve acımasız bir tehdide karşı onu yeniden koruyacaktı.

Masada Avrupa haritası vardı. Hamburg, Varşova, Lyon, Marsilya – her şehir, silah kaçakçılığı yapan eski askerler, masumların sırtından kazanç sağlayan yolsuz yardımcılar ve insanları mal muamelesiyle satan kaçakçılarla doluydu. Romeo'nun görevi nettir: etkisiz hâle getir, sonsuza dek. İz bırakma, tanık bırakma, hata yapma.

Eğitim sırasında uykusuz geçen geceleri hatırladı: ormanlık alanlar, terk edilmiş sokaklar, soğuk spor salonları ve yalnızca ayın tanık olduğu parklar. Gerilla tekniklerini ve kuşaktan kuşağa titizlikle aktarılan kadim taktikleri öğrenmişti. Ustası ona sadece nasıl dövüşeceğini değil, nasıl hayatta kalacağını, düşüneceğini ve öngöreceğini öğretmişti.

Romeo şimdi her şeyi mükemmel hâkim. Bedeninin tepkisi düşüncelerden hızlı, duyuları sürekli tetikteydi. Her ses – kırılan bir dal, ıslak asfalt üzerindeki ayakkabı tabanı, metal bir

yağmur borusunun titremesi — anında analiz ediliyordu. Her gölge deseni sınıflandırılıyor, duvarlarının dışındaki her nefes kaydediliyordu; sanki karanlığın bir parçasıydı.

Planlaması adeta bir cerrahın kesisi kadar kusursuzdu.

Hiçbir detay gözünden kaçmıyordu.

Düşmanlarının alışkanlıklarını, rotalarını, hatalarını, zaafalarını biliyordu. Onların ne yapacağını, kendileri henüz fark etmeden önceden tahmin ediyordu. Romeo, ne zaman saldıracaklarını, nerede toplanacaklarını, hangi silahları taşıdıklarını ve hatta kimlerin ilk tereddütü yaşayacağını önceden bilirdi.

Çünkü bu artık içgüdü değildi.

Bu bir mirastı.

Hayatta kalma doktriniydi.

Sadece ustasının tam anlamıyla bildiği bir sanattı — ve o sanat Romeo'ya aktarılmıştı.

Ve şimdi, uluslararası tehdit yaklaştıkça, Romeo her şeyin bir araya geldiğini hissediyordu: her ders, her yara, her gece yapılan eğitim. Sanki

evren onu tam da bu an için hazırlamıştı.

Hazırdı.

Ölümcül bir şekilde hazırdı.

O zamanlar Romeo, sonradan olacağı adamın sadece bir gölgesiydi. Kalbi ağırdı; babasının, vahşi bir sokak soygunu sırasında hayatını kaybetmiş olmasının acısıyla doluydu. Suçlu asla bulunmamış, yargılanmamış, hatta hiç görülmemişti. Bir zamanlar bir insanın orada bulunduğunu kanıtlayan tek şey, Romeo'nun daha sonra tanımlamak zorunda kaldığı sessiz bedeniydi — soğuk, hareketsiz ve paylaştıkları anılar dışında her şeyden yoksun.

Bu adaletsizlik içini kemiriyordu. Çıglıklarla değil, fısıltılarla. Her gece kaburgalarını oyuyor, düşüncelerini çekiştiriyor ve demir gibi bir el gibi kalbine dolanıyordu.

Nasıl dövüleceğini bilmiyordu, nasıl arayacağını bilmiyordu ve asla nasıl iyileşeceğini bilmiyordu. Yönü yoktu, gücü yoktu, stratejisi yoktu. Sadece hüznü vardı — ve bir yerlerde birinin ona, her

şeyini elinden alan dünyaya nasıl karşı koyacağını gösterebileceği umudu.

İntikam içinden kabarıyordu, ama ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü öfkesine rağmen... hiç savaşmamıştı. Kazara bile değil.

Fiziksel durumu utanç vericiydi.

Yıllarca beden eğitimi derslerinden kaçınmıştı, sanki radyasyon bulaşmış gibiydi. Bir sınav onun için mistik bir kavramdı, yıllık mekik denemeleri çoğunlukla tavana filozofça sorular sormakla sonuçlanıyordu: Neden yerçekimi her zaman kazanıyordu? Bedeni, adaletin silahı olmaktan ziyade, bir tuz torbası gibi hissediliyordu — hantal, koordinasyonsuz ve kahramanlık için hiç tasarlanmamış.

“Bu şekilde suçla nasıl mücadele edeceğim?” diye düşündü, karnının yumuşakça sallanışını izlerken; sanki jöle gibi, yeni bir acı gerçeği öğrenmişti.

İşte o an kader onu Lahey’deki Zuiderpark’a sürükledi.

Ne kahraman olarak, ne savaşçı olarak; kırık bir

oğul olarak, adaletsizliğı anlamamanın ve belki de düzeltmenin bir yolunu umutsuzca arayan biri olarak.

Ve orada buldukları teselli değıl; onu kökünden değıştirecek bir adamdı.

Ustasının karşılaşması bir dönüm noktasıydı — kaderin, uyarısız bir şekilde yoluna çıkardığı türden bir an.

1980 yılının Mart ayında, kendini Lahey’de bir gün geçirmeye ikna etti; kısmen rahatlamak, kısmen de bedeninin artık gönüllü bir tuz torbasından başka bir şey olmadığını kabul etmek için. Zuiderpark’a yürümeye karar verdi.

Gökyüzü ıslak karton gibi griydi ve şehir kendi ağırlığı altında inliyordu. Romeo amaçsızca dolaşıyordu, anın tadını çıkarmak yerine düşünmemeye çalışıyordu.

Ama sonra adamı gördü.

Çelik gibi sert görünüyordu.

Vishnuh-Clan

Parkın تنها bir köşesinde, ağaçların arkasına saklanmış bir yerde, kahverengi bir adam öyle bir yoğunlukla çalışıyordu ki, sanki bu dünya ona ait değildi.

Hareketleri akıcıydı ama yıkıcı, ritmik ama uğursuz bir kesinlik taşıyordu. Tekmeleri, yumrukları, dönüşleri ve inişleri, yerçekimi kanunmuş gibi değil, sadece bir öneriymiş gibi gerçekleşiyordu. Bu spor değildi.

Bu hayatta kalmaktı.

Sessiz bir savaş, kelimenin tam anlamıyla savaş.

Romeo orada durdu; büyülenmiş ama aynı zamanda ürkmüş bir halde. Adam, sanki şeytanın kendisiyle dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi hareket ediyordu — ve şeytanın hiçbir şansı yoktu.

Sonradan Romeo anlayacaktı ki, karşısındaki sıradan bir insan değildi — ne sporcu, ne de dövüş sanatları meraklısı. Bu, Vishnuh Cemaati'nin "**Adhipatih**"i, içten içe ona "**Mass**" denilen ve nesiller boyunca fısıltıyla aktarılan bir unvanın sahibiydi. Saf Pencak-Silat'ın ustasıydı;

atalarının geliştirdiği ve Vishnuh Cemaati içinde korunmuş kadim bir dövüş disiplinini yönetiyordu.

Bir aurayla çevrilmişti; tek mesajı vardı: “Bana dokun, ihtiyaın olan bir şeyi kırsın.”

Akli selimi olan herkes geri çekilirdi.

Ama Romeo... Romeo’ydu.

Gnmzdekiler bile anlamadı; belki cesaretti.

Belki pahalı bir ceketle kaplanmış aptallıktı. Belki beynini hack etmiş bir hırsı.

Ya da belki de kaderin hayatıyla ilgilenmeye karar verdiđinin ilk iřaretiydi.

Romeo Adhipatih’e yaklaşınca, usta aniden durdu. Yorgun olduğu için değil – o kelime onun sözlüğünde yok gibiydi – Romeo’yu fark ettiği için durdu. Gözleri karanlık ve sarsılmazdı, onu içten içe okur gibi delip geçiyordu. Romeo hemen hissetti: Bu sıradan bir bakış değildi. Sanki usta tek bir parmağını bile kaldırmadan onu yere sermişti.

Romeo yutkundu, saygıyla selam verdi ve şaşırtıcı şekilde kararlı çıkan bir sesle sordu:

“Adhipatih, öğretmenim olur musunuz?”

Bir sessizlik geldi.

Uzun, rahatsız edici, neredeyse kozmik bir sessizlik.

Mass ona baktı; bakışı o kadar keskin, o kadar deliciydi ki, Romeo gerçekten ikiye bölünebileceğini düşündü. Adhipatih'in yüzündeki hiçbir kas hareket etmedi, ama gözleri her şeyi söylüyordu: **“Beni buna sormaya kim cüret ediyor?”**

Romeo motivasyonunu açıkladı. Konuşması bitince usta başını onaylar şekilde salladı.

Ne heyecanla.

Ne gururla.

Daha çok, kaderin kararını kabul eden birinin teslimiyetiyle.

Ama tek bir uyarı verdi, Romeo'nun ruhuna gömülen bir tokat gibi:

“Disiplin kutsaldır.

Her zaman zamanında gel.

İstisna yok.

Hava koşulları, rüzgar ya da varoluşsal bir kriz bile olsa.”

Romeo başını salladı, tam olarak neye adım attığını anlamadan.

Bilmiyordu ki bu sözler onun dönüşümünün temelleri olacaktı.

Bilmiyordu ki Adhipatih’e geç kalmak bir dövüş kaybetmekten daha kötüydü.

Bilmiyordu ki bu, onu belirsiz bir tuz torbasından et, kan ve sarsılmaz iradeye sahip bir savaşçıya dönüştürecek yolun ilk adımındı.

Ama o an... sadece bir şans olduğuna inanıyordu.

Hayatını tamamen değiştirecek bir şans.

İlk eğitim günü bir tanıtım değildi.

Eski benliğinin infazıydı.

Romeo, güneş parka varmadan önce geldi.

Adhipatih oradaydı, kıpırdamadan, sanki hiç uyumamış ve karanlık onu canlı tutuyormuş gibi. Selam yok. Açıklama yok. Sadece bir baş selamı. Ve sonra başladı.

Ve böyle başladı Romeo'nun yolu: haftada üç kez eğitim, akla gelebilecek her hava koşulunda – gökten mermi gibi düşen yağmur, onu eve geri savurmaya çalışan rüzgar, ayak parmaklarını bile şaşırtan soğuk.

Adhipatih genellikle hiçbir şey söylemezdi. Stili buydu: sessizlik talimat, acı geri bildirimdi.

Romeo dayandı. Beş yıl boyunca. Bazen gönülsüz, bazen dizleri titreyerek, bazen gece çalıştıktan sonra sendeleyerek, ateşle veya yarı hasta hâlde, ama her zaman hazır. Çünkü erken öğrendiği bir şey vardı: geç kalmak bir günah. Adhipatih hayatına senin için değil, zayıf olanı kırmak için gelir.

Her antrenman, doğanın kendisi tarafından bir sınav gibiydi:

- Sizi emen çamur
- Cam gibi keskin hava
- Merhamet isteyen kaslar

- Ve asla bağırmayan, yalnızca sessizce bakan bir usta

Romeo sadece bir silah olarak şekillenmedi; yavaş yavaş başka hiçbir şey olma yetisini kaybetti.

İnsanlığı artık bir parçası değil, bir hatıra hâline geldi – soluk, bozulmuş, sanki bir zamanlar tanıdığı ama çoktan Zuiderpark’ın çamurunda gömdüğü biriymiş gibi. Adhipatih ile her antrenman, eski benliğinden bir parçayı kesmek gibiydi: şüphelerini, korkularını, hatta empatisini.

Geride kalan disiplin, sessizlik ve kararlılıktan daha sert bir şeydi: kayıtsızlık.

Hayata değil, acıya karşı – hangi biçimde olursa olsun.

Ve tam olarak bu amaçtı.

Adhipatih adam yetiştirmezdi.

O hayatta kalanları eğitirdi.

Adhipatih ona bir kez söyledi; hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak bir cümle:

“Güçlü olmak isteyen bir adam, önce onu insan yapan her şeyi kaybetmeye hazır olmalıdır.”

Romeo kısa bir şekilde güldü. Garip, rahatsız, cahilce bir kahkaha.

Romeo keşfetti ki, onu ölümcül yapan gücü değil, onu çevreleyen boşluktu.

Korkunun varlığı değil, yokluğu.

Şüphenin değil, tam yokluğu.

Sınırları kaldırılmıştı; her engel, her vicdan buz gibi bir mantığa yerini bırakmıştı.

Bir zamanlar bir görev gibi görünen şey, artık bir doğa yasası hâline gelmişti — her şeyi tüketen çürüme kadar kaçınılmaz.

O boşluk bir anda gelmemişti.

Sinsi sinsi, sabırla, her gün bir santim daha ilerleyerek ruhunun üzerine çöken bir gölge gibi girmişti; geriye ışığın hâlâ nefes alabildiği bir köşe bırakmamıştı. Başlangıçta karşı koydu, inatla; sanki irade gücü tek başına karanlığı geri püskürtebilirmiş gibi.

Anılarına sıkı sıkıya tutundu: sabahın erken saatlerindeki kasap dükkanının kokusu, eski

doğrama tahtasının sıcaklığı, ilk bıçağını bile ustaca bilen babasının keskin, onaylayıcı bakışları altında bilemek.

Ama bu değerli anılar bile solmaya başladı. İnce, yakalanamaz hâle gelmişti — sanki yavaşça yağmurla dağılan kağıtlara yazılmış gibiydi. Ne kadar sıkı tutunmaya çalışsa, parmakları arasından o kadar hızlı süzülüp gidiyorlardı.

Karanlık tek bir darbe ile kazanmadı. Santim santim kazandı — ve sonunda her şeyi aldı.

Mass ile yapılan antrenman ona bir şey öğretmişti: duygular öngörülemez, tehlikeli ve doğru anda durmayı gerektiren anlarda bile seni titretir. Ve böylece, onlar yok edildi. Bilinçli olarak değil — yılların disiplin, acı ve fedakârlık birikimi sayesinde.

Mass olup biteni izledi. Romeo'nun bakışının nasıl değiştiğini gördü: insandan bir alete, öğrenciden bir varlığa dönüşüyordu. Ama sessiz kaldı. Çünkü bazı yollar seçilmez, oluşur. Arzudan değil, zorunluluktan doğar.

Bir akşam, soğuk hava ciğerlerini cam kırıkları gibi sürtüyorken, Romeo aniden durdu. Yorulduğu için değil; geldiği mesafeyi fark ettiği için, kendisinden ne kadar uzaklaştığını gördüğü için.

“Artık hissediyorsun,” dedi Adhipatih.

Romeo ona baktı; yüzü dokunulmamış, kalbi arzularından arınmış sessiz bir organ gibi.

“Ne hissediyorum?”

“Kaybolmayı,” diye yanıtladı Adhipatih. **“İnsan, kendisiyle uzun süre savaşırsa geriye kalan budur.”**

Romeo sessizdi. Çünkü artık kelimeler gereksizdi. Artık bir adam olarak değil, adaletsizliğe karşı verilen tepki olarak vardı. Yapılması gerekeni yapan bir araç hâline gelmişti.

Organize suç, Den Haag şehrine gövdesini salmış kökler gibi içten içe işlemişti; en son telin köküne kadar sökölmesi gerekiyordu. Kaç

hayatın, bağın veya anının yırtılacağı umurunda değildi.

Bıçağı, sopaları ya da stratejisi hareket ettiğinde, yarım yamalak iş yoktu. Ritüel gibi, kesmek bir seçim değil, bir vaat — bir kesinlikti.

Sadece hiçbir şey hareket etmediğinde, sessizlik nefesin ağırlığını geçtiğinde dururdu. Ta ki boşluk son sözü söyleyene kadar. Ve o boşlukta tuhaf bir huzur buldu. Dünya kaotikti, ama ellerinde düzen vardı. Sertti, kesin ve tereddüt etmeye hakkı yoktu. Tereddüt, artık sahip olamayacağı bir lükstü.

Eski Pendekarlar, Vishnuh Cemaati'nin gözü önünde, çoktan anlamıştı: koruma bir illüzyon, kırılğan bir görüntüydü; en güçlüleri bile sonunda bırakırdı.

Merhamet? Dünya asla gerçek anlamda sahip değildi, sadece zayıfların tutunmak için kullandığı bir kelimeydi. Mirasları sert, soğuk ve sarsılmazdı. Temelinde basit, uygulamada acımasızdı.

Pendekarlar öğrenmişti ki gerçek güç kas ya da kılıçta değil, kaçınılmazı tanıma ve tereddüt etmeden harekete geçme yetisindeydi. Bazı yollar geri dönülmezdi; sessizlik kabul etmek, eylem ise dünyayı hala düzeltebilecek tek cevaptı.

Ne kadar derin büyüyorsa büyüsün, bazı köklerin cerrahi bir kesinlikle sökülmesi gerektiğini anlamışlardı; safsız niyetler, gizli ihanet, güvenin kötüye kullanılması – korumak isteyen bir toplulukta bunların hiçbirisi kalamazdı.

Ve duvarların arkasında, yalan, manipülasyon ya da statü ile güvende olduğunu düşünenler, er ya da geç gerçeği öğrenirdi: güven sadece geciktirmedir. Cemaati'nin kanunu onları yakalayana kadar kısa bir nefes. Sarsılmaz, doğru, kusursuz.

Pendekarların mirası ne bir zafer hikâyesiydi ne övülen bir şan.

Sert, sade bir gerçeklik dersiydi. Cesur olanların ellerinde yankılanan, yapmayanların sessizliğinde yok olan soğuk bir gerçek.

“Adaleti sağlamak isteyen, kırılması gerekenin kemikten fazlasına hazır olmalı.”

... Romeo bu cümleyi kafasında hissetti; sanki başka bir zamandan bir ses, adalet ve yıkım arasındaki sınırın insanların itiraf etmek istediğinden her zaman daha ince olduğunu fısıldıyordu.

Artık o sınırın peşinden gidiyordu – görünmez bir çizgi gibi, gece gündüz onu takip eden. Yerini tam olarak biliyordu. Ne zaman aşacağını da.

İçsel sessizliğı herhangi bir silahtan daha tehlikeliydi.

Fırtına öncesi sessizlik, fısıldayan erkeklerin sessizliğe gömüldüğü sessizlik.

Artık dünyaya umutla bakmıyordu; hesaplayarak bakıyordu. Hataları, borçları, günahları sayıyordu. Kafasında her suç, durmayan bir saat gibi tik tak ediyordu – hiçbir suçlu bu geri sayımı atlatamazdı.

Kurtuluş artık yoktu. Başkaları için değıl. Kesinlikle kendisi için de değıl.

Ama işte bu, onu daha verimli kılıyordu. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biri, yeraltının korktuğu türden bir canavara dönüşür — ve dünya, ne ironiktir ki, bazen buna ihtiyaç duyar.

Romeo bir intikamcı, sessizlerin koruyucusu oldu — sessizlik, tehdit ve adaletin yaşayan efsanesi. Geçmişini düşündükçe, kaç intikam eyleminin asla gün yüzü görmediğini fark etti.

Berlin’de bir uyuşturucu ağı sessizce çöktü, sanki hiç var olmamıştı.

Varşova’da yolsuz bir polis servisi ifşa edildi, gerçek bir hayalet gibi koridorlarda dolaştı ve suçlular birer birer düşene kadar.

Marsilya’da insan kaçakçılığı çetesi yok edildi; üç yanlış yönlendirilmiş adam kurtuldu — geri kalan sonsuza dek kayboldu, sanki deniz kendilerini almıştı.

Ne polis, ne medya, ne suç örgütü bu temizleyici kaosu bir adam tarafından yaratıldığını bilmiyordu. Dünya kör kaldı, yeraltı karıştı, yetkililer çaresiz.

Sadece sessiz arkadaşı gerçek hikâyeyi biliyordu – ve susuyordu; korkudan değil, sarsılmaz bir saygıdan ötürü.

Romeo, kaslarındaki gerilimin demir tel gibi kilitlendiğini hissetti. Affedilmeyen her suç, sistemin gözünden kayan her fail, onun için yeniden hareket etmesi için bir gerekçeydi. Zaman zaman tereddüt vardı – aklının uzak, unutulmuş bir köşesindeki gölge gibi – ama o gölge bile bunun onun yolu olduğunu biliyordu.

Dünya başarısız olmuştu.

Ve böylece o, bir intikamcı olarak, kelimeler yerine eylemlerle konuştu.

Dışarıda yağmur camlara daha sert vuruyordu, sanki şehir bile varlığından tedirgin olmuş, ona yaklaşacakları konusunda uyarıyor gibiydi. Ama Romeo uyarıları dinlemedi. Ritmleri dinledi – nefesin ritmi, kalp atışlarının ritmi, suçluluk ritmi.

Zihninde Avrupa haritaları birer savaş alanı gibi aydınlanıyordu: